

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/53/2019
Identifikačné číslo spisu: 5716011488
Dátum vydania rozhodnutia: 22.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5716011488.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvinenej U. X. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s použitím § 138 písm. h) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 22. októbra 2019 v Bratislave, o dovolaní obvinenej U. X. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 14. novembra 2018, sp. zn. 2To/47/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej U. X. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Martin (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) z 23. januára 2018, sp. zn. 13T/56/2016, v spojení s opravným uznesením z 25. júna 2018, sp. zn. 13T/56/2016, bola obvinená U. X. uznaná za vinnú z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s použitím § 138 písm. h) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 2. decembra 2015 v čase okolo 06.20 hod. viedla osobné motorové vozidlo zn. Fiat Tipo, ev. č. Z. XXX R. po ceste 1/65 v smere od Martina do Hornej Štubne, pričom v km 108,92 v úrovňovej križovatke tejto cesty s rýchlostnou cestou R3 (obchvat Hornej Štubne) v km 88,00, pri odbočovaní vľavo v dôsledku toho, že sa nevenovala plne vedeniu vozidla a nesledovala situáciu v cestnej premávke, nedala prednosť v jazde protiidúcemu motorovému vozidlu zn. KIA Ceed, ev. č. K. XXX N., ktoré viedol vodič G. U., nar. X. L. XXXX, po rýchlostnej ceste R3 v smere od Kremnice do Martina, čím porušila ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c), § 19 ods. 4 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v dôsledku čoho došlo k zrážke oboch motorových vozidiel ich ľavými prednými časťami, pričom vodič osobného motorového vozidla zn. Kia Ceed, ev. č. K. XXX N., poškodený G. U., utrpel zmliaždenie ľavej hornej časti hrudníka, odštiepenie drobného osteofytu v oblasti strednej plochy krčného stavca, protrúziu (vyhreznutie) drobnej časti

intervertebrálneho disku (medzistavcovej platničky) medzi 5. a 6. krčným stavcom a odreniny ľavého kolena s potrebnou dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní minimálne 6-8 týždňov.

Za to jej prvostupňový súd uložil podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona prvostupňový súd obvinenej výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obvinenej určil skúšobnú dobu 2 (dva) roky.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona prvostupňový súd obvinenej uložil trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu na 2 (dva) roky.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodeného G. U., nar. X. L. XXXX vo K., trvale bytom Z. č. XXX, okres K., so svojím nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Žiline rozhodujúc o odvolaniach obvinenej U. X. a poškodeného G. U. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu uznesením zo 14. novembra 2018, sp. zn. 2To/47/2018, odvolanie obvinenej U. X. a poškodeného G. U. podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Žiline podala obvinená U. X. dovolanie prostredníctvom zvoleného obhajcu Mgr. Petra Kupku písomným podaním zo 6. mája 2019, podaným na poštovú prepravu toho istého dňa, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g, písm. i) Trestného poriadku.

V podanom dovolaní obvinená uviedla, že v predchádzajúcom konaní bolo postupom súdu zásadným spôsobom porušené jej právo na obhajobu, napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné, hodnotenie dôkazov nie je v súlade so základnými zásadami trestného konania, konkrétne so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu, čím bolo porušené aj jej právo na spravodlivý súdny proces podľa § 2 ods. 7 Trestného poriadku. Napadnuté uznesenie je podľa obvinenej taktiež založené na nesprávnom právnom posúdení skutkového stavu, ako aj na nedostatočne zistenom skutkovom stave, keďže bolo vykonané neprímerane extenzívne hodnotenie dôkazov bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu. Napadnuté uznesenie je taktiež nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a chýbajúce dostatočné dôvody, na ktorých by rozhodnutie malo byť založené, čím bolo okrem § 176 ods. 2 Trestného poriadku porušené aj právo obvinenej na spravodlivý súdny proces podľa § 2 ods. 7 Trestného poriadku.

Obžaloba podľa názoru obvinenej vychádza z konštrukcií o údajnom skutku, pričom nezohľadňuje ani § 10 ods. 2 Trestného poriadku s ohľadom na nepatrnú závažnosť pre mieru zavinenia dopravnej nehody tvoriacej predmet obžaloby zo strany poškodeného. Záver o spáchaní trestného činu v zmysle podanej obžaloby nedosahuje podľa jej názoru ani vyšší stupeň pravdepodobnosti. Obžaloba i samotný rozsudok prvostupňového súdu sú pritom podľa obvinenej založené na viacerých domnienkach. Predovšetkým existujú v predmetnej veci závažné pochybnosti o zraneniach poškodeného, ktoré mali údajne vzniknúť v dôsledku dopravnej nehody, keďže z výpovede svedkov U. X. a U. B. na hlavnom pojednávaní možno vyvodíť, že poškodený sa po dopravnej nehode normálne pohyboval, pričom v nemocnici pohyboval aj hlavou. Neskoršie závery o jeho zraneniach sa nezhodujú s ambulatným záznamom z 2. decembra 2015 od MUDr. L. B., čo podľa obvinenej spochybňuje príčinnú súvislosť medzi dopravnou nehodou a jej následkami. V ambulatnom zázname od MUDr. L. B. nie sú uvedené niektoré zranenia poškodeného,

konkrétne odštiepenie drobného osteofytu v oblasti prednej plochy krčného stavca, protrúzia (vyhreznutie) drobnej časti invertebrálneho disku (medzistavcovej platničky) medzi 5. a 6. krčným stavcom. Z výsluchu znalca MUDr. I. Š. pritom vyplynulo, že na zistenie protrúzie je potrebné MR alebo CT, pričom z vykonaného dokazovania nevyplýva, že bezprostredne po dopravnej nehode boli tieto vyšetrenia vykonané, preto sa nedá s istotou určiť, že toto zranenie poškodeného vzniklo v dôsledku dopravnej nehody. Následne obvinená poukázala na obsah lekárskej správy poškodeného z 11. decembra 2015, ako aj prepúšťacej správy z 10. februára 2016 a v tejto súvislosti uviedla, že z nich možno usúdiť, že zranenia poškodeného po dopravnej nehode sú ťažkosťami súvisiacimi s nálezom na krčnej chrbtici už pred dopravnou nehodou. Otáznym je podľa obvinenej taktiež možný vplyv liekov na schopnosť poškodeného riadiť motorové vozidlo v čase dopravnej nehody.

Obvinená taktiež zdôraznila, že v priebehu takmer celého trestného konania poukazovala na nedostatky znaleckého posudku znalca Ing. P. M., pričom má za to, že vady znaleckého posudku sa nepodarilo odstrániť ani jeho výsluchom na hlavnom pojednávaní. Podľa názoru obvinenej taktiež pretrváva pochybnosť o tom, či poškodený ako vodič neporušil dopravné predpisy, pretože z výsluchu svedka R. M. na hlavnom pojednávaní možno vyvodíť, že v čase predbiehania nákladného vozidla sa mal poškodený ako vodič s motorovým vozidlom nachádzať v predmetnom kritickom úseku dopravnej nehody na vodorovnej dopravnej značke - šikmé rovnobežné čiary. Predbiehací manéver v tomto úseku by pritom bol v rozpore s čl. 11 vyhlášky č. 225/2004 Z. z. Z výsluchu znalca Ing. P. M. na hlavnom pojednávaní podľa obvinenej vyplýva, že nie je možné jednoznačne vylúčiť, že sa poškodený pohyboval v čase pred zrážkou v neurčenej vzdialenosti cez šikmé rovnobežné čiary, pričom na otázku, či predbiehanie vozidla po šikmých rovnobežných čiarach je technicky správne, menovaný znalec uviedol, že takéto technika jazdy poškodeného by nebola správna. Podľa názoru obvinenej naďalej pretrváva zjavný rozpor medzi znaleckým posudkom tohto znalca, resp. zápisnicou o výsluchu poškodeného z 19. mája 2016. Znalec taktiež neodstránil ďalší nedostatok znaleckého posudku, a to, prečo nevzal do úvahy výpoveď svedka R. M., keď podľa jej názoru hodnotil znalec otázku nespádajúcu do jeho odborného zamerania, a to či svedok mohol rozpoznať na vzdialenosť 250-300 metrov typ vozidla.

V priebehu konania boli navyše zamietnuté viaceré návrhy obhajoby na doplnenie dokazovania, ktoré podľa obvinenej mali prispieť k potrebnému objasneniu skutkového stavu. Prvostupňový súd predovšetkým nevykonal vyšetrovací pokus a rekonštrukciu za účelom objasnenia okolností priebehu dopravnej nehody, preverenia a upresnenia skutočností zistených o dopravnej nehode v trestnom konaní a vykonanie previerky výpovede svedka R. M. na mieste činu za účelom objasnenia okolností, či vozidlo poškodeného predbiehalo nákladné vozidlo, v akej vzdialenosti od miesta dopravnej nehody a v akom čase. Prvostupňový súd podľa obvinenej taktiež pochybil v tom, že nepribral znalca z odvetvia farmácia za účelom posúdenia vplyvu lieku Amlopin, ktorý mal poškodený podľa svojej výpovede z 19. mája 2016 užívať, konkrétne za účelom zistenia vplyvu uvedeného lieku na schopnosti poškodeného viesť motorové vozidlo v čase dopravnej nehody, pretože obvinená má závažné pochybnosti o spôsobilosti poškodeného riadne viesť vozidlo v čase dopravnej nehody. Vo vzťahu k detailnému výpisu mýtnych transakcií na č. l. 474 spisu obvinená v rámci konania žiadala, aby boli dopytované príslušné dopravné inšpektoráty za účelom zistenia, ktoré z uvedených vozidiel podľa EČV sú nákladnými vozidlami, ktoré zodpovedajú popisu, ako to vyplynulo zo svedeckých výpovedí. Obhajoba žiadala, aby prvostupňový súd dopytoval dopravný inšpektorát ohľadom zistenia prevádzkovateľov týchto vozidiel a aby bol následne určený ich vodič v rozhodujúcom čase za účelom ich výsluchov ohľadom okolností priebehu dopravnej nehody.

Prokurátor v konaní pred súdom neunesol podľa obvinenej dôkazné bremeno a neboli produkované žiadne relevantné dôkazy o jej vine. Obvinená má za to, že už výsledky vyšetrovania dostatočne neodôvodňovali postavenie jej osoby pred súd v zmysle § 234 Trestného poriadku. Skutkový stav podľa jej názoru nebol dostatočne preukázaný na podanie obžaloby a naďalej pretrvávajú rozumné a dôvodné pochybnosti o tom, že sa dopustila skutku tak, ako sa jej v obžalobe kladie za vinu. Vzhľadom na to, že obvinená následne nebola spod obžaloby oslobodená v zmysle § 285 Trestného poriadku, je podľa nej výrok rozsudku o vine, ako aj ostatné výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad, chybné.

Obvinená poukázala aj na skutočnosť, že tento prípad nespĺňal podmienky na obligatórne uloženie trestu zákazu činnosti. Odhliadnuc od jej neviny nemôže trest zákazu činnosti v tomto prípade ani plniť svoj účel, aby viedla riadny život, pretože by jej takýto trest bránil v efektívnom výkone zárobkovej činnosti. Je notoricky známou skutočnosťou, že v regióne jej pôvodu sú nižšie zárobkové pomery ako aj menej početné ponuky práce v porovnaní s krajinami na západnom Slovensku, pričom pracovné ponuky sú často založené na viaczmenných prevádzkach a teda z miesta jej bydliska by musela používať ťažko dostupné nočné spoje. Vyššie uvedené nedostatky rozsudku neboli podľa obvinenej odstránené ani v odvolacom konaní.

Obvinená taktiež poukázala na viaceré nedostatky rozsudku, ktoré mohli byť odstránené vykonaním vyššie uvedených dôkazov, napr. vo vzťahu k výpovedi poškodeného dala do pozornosti, že poškodený je osobou s protichodným záujmom pre jeho účastníctvo na dopravnej nehode, čo spochybňuje vierohodnosť jeho osoby ako svedka. Vo vzťahu k záveru prvostupňového súdu o tom, že poškodený nemohol dopravnej nehode zabrániť, obvinená uviedla, že súd neriešil vplyv možnosti, že v čase vyššie uvedeného predbiehania nákladného vozidla sa mal poškodený ako vodič s motorovým vozidlom nachádzať v predmetnom kritickom úseku dopravnej nehody na vodorovnej dopravnej značke - šikmé rovnobežné čiar (ako vyplýva z výsluchu svedka M.), pričom predbiehací manéver v takom úseku by bol v rozpore s čl. 11 vyhlášky č. 225/2004 Z. z. Obvinená nemohla predpokladať prítomnosť poškodeného s vozidlom na šikmých rovnobežných čiarach v mieste dopravnej nehody, pričom v tomto ohľade neboli vykonané dôkazy za účelom objasnenia tejto okolnosti. Nebola teda v konečnom dôsledku objasnená ani miera účasti poškodeného na zavinení dopravnej nehody.

K úvahe prvostupňového súdu o tom, že nie je logické to, že by obvinená videla len svetlá nákladného motorového vozidla a nie aj osobného motorového vozidla obvinená uviedla, že táto úvaha podľa nej nie je logická vzhľadom na všeobecne známu skutočnosť, že nákladné motorové vozidlá majú výraznejšie osvetlenie (viac svetiel dokonca nachádzajúcich sa často výškovo nad úrovňou osobných motorových vozidiel) ako osobné motorové vozidlá a zároveň väčšie proporcie nákladného vozidla pútajú viac pozornosti. K tvrdeniu prvostupňového súdu o tom, že poškodený mal jazdiť niekoľko desiatok metrov pred dopravou nehodu vo svojom jazdnom pruhu obvinená uviedla, že vzhľadom na umiestnenie vyššie uvedených šikmých rovnobežných čiar v mieste dopravnej nehody, by bolo zaradenie vozidla poškodeného do jeho jazdného pruhu náhle, neočakávané z miesta, kde sa vozidlo poškodeného nemalo pohybovať (šikmé rovnobežné čiar). Znalec Ing. P. M. na hlavnom pojednávaní uviedol: „... z technického hľadiska nie je možné jednoznačne vylúčiť, že vodič vozidla KIA Ceed sa pohyboval v čase pred zrážkou v neurčenej vzdialenosti cez šikmé rovnobežné čiar ...“. Znalec v znaleckom posudku vychádzal iba z predpokladu o rýchlosti (ako aj rovnomernosti rýchlosti) vozidla poškodeného na s. 26 znaleckého posudku: „Pre pohyb vozidla bolo predpokladané, že sa vodič s vozidlom pohyboval v pravom jazdnom pruhu rovnomernou rýchlosťou cca 67 km/h až do zrážky, pričom na kolíznu situáciu (prejazd vozidla Fiat do jeho jazdného pruhu) reagoval vyhýbaním sa vpravo.“ Otázka rýchlosti vozidla poškodeného ani to, či sa vozidlo poškodeného pohybovalo v mieste dopravnej nehody po šikmých rovnobežných čiarach nebola podľa obvinenej znaleckým dokazovaním spoľahlivo objasnená.

K úvahe prvostupňového súdu o tom, prečo by obvinená nedala prednosť v jazde kamiónu, táto uviedla, že pokiaľ by sa vozidlo poškodeného zaradilo náhle z miesta šikmých rovnobežných čiar pred nákladné vozidlo do jej zadného pruhu, tak by malo zjavne vyššiu rýchlosť ako nákladné vozidlo, na základe čoho obvinená predpokladá, že vozidlo poškodeného prekračovalo aj rýchlosť povolenú v danom úseku a objavilo sa z nečakaného miesta v čase, keď už chcela odbáčať. Z uvedeného podľa obvinenej vyplýva, že nemala možnosť správne vyhodnotiť rýchlosť vozidla poškodeného, pričom na uvedenom by nemenilo nič ani to, ak by v čase stretu motorové vozidlo poškodeného malo rýchlosť povolenú v danom úseku, keď ako bolo uvedené vyššie, znalecký posudok vychádza iba z predpokladu rovnomernosti rýchlosti vozidla poškodeného.

Vo vzťahu k prvostupňovým súdom deklarovanej údajnej snahe svedkov V. a M. pomôcť obvinenej, keď svedok V. poznal krstné meno obvinenej a svedok M. hovoril o kamióne, ktorý stál v smere na Žiar, obvinená uviedla, že úvahy súdu v tomto zmysle neobstoja a sú iba v rovine nepodložených domniek.

Je podľa nej úplne irelevantné, že svedok V. poznal jej krstné meno. Svedok M. jednoznačne uviedol: „...keď som sa vracal, odbočoval som na Hornú Štubňu, tak vtedy som videl, že v smere od Kremnice predbieha nejaký kamión osobné motorové vozidlo tmavšej farby...“ a na inom mieste uviedol svedok M., že: „...tam nejaký kamión stál, bolo to česťe v smere na Žiar...“, pričom uvedené sa podľa obvinenej navzájom nevylučuje a z uvedeného vyplýva, že mohlo ísť o dva odlišné kamióny.

Obvinená zároveň dala do pozornosti, že prvostupňový súd sa v podstate bez bližšieho overovania, napriek návrhu obhajoby na vykonanie znaleckého dokazovania ohľadom vplyvu lieku Amlopin na poškodeného v čase dopravnej nehody nekriticky uspokojil s argumentáciou poškodeného o tom, že liek Amlopin užíval dlhší čas a užíval ho bez problémov.

Vo vzťahu k tvrdeniu prvostupňového súdu o tom, že v prípade vyšetrovacieho pokusu, rekonštrukcie, previerky výpovede svedka R. M. nemala obhajoba v podstate ani reálnu technickú, či odbornú predstavu o vykonaní nimi navrhnutých dôkazov, obvinená uviedla, že v návrhu obhajoby na doplnenie dokazovania boli tieto návrhy dostatočne určito špecifikované a realizovateľné v navrhnutom rozsahu.

Obvinená má za to, že hodnotenie dôkazov okresným súdom, ako aj krajským súdom podľa neprimerane extenzívnych úvah je ústavne neakceptovateľné, zásadu voľného hodnotenia dôkazov upravenú v § 2 ods. 12 Trestného poriadku súd poňal príliš voľne, vychádzal z domniek, bez základu v relevantných dôkazoch. Poukázala tiež na to, že podľa už judikovaného právneho názoru, „zásada objektívnej pravdy (v súčasnosti zásada náležitého zistenia skutkového stavu) vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie iba o pravdepodobnosť. Tam kde sa nedá bezpečne zistiť, ktorý variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, volí súd ten, ktorý je pre obvineného priaznivejší“ (R 46/1963). Taktiež poukázala na to, že „z princípu prezumpcie neviny zakotveného v § 2 ods. 4 Trestného poriadku vyplýva, že ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, ktorá je dôležitá pre posúdenie zavinenia obvineného, nemožno rozhodnúť v jeho neprospech. To platí aj v prípadoch, v ktorých pri objasňovaní veci došlo k nedostatkom, ktoré sa už odstrániť nedajú, hoci pri správnom postupe by mohli byť zaistené okolnosti svedčiacie v neprospech obvineného“ (R 56/1994-I).

Napadnutému uzneseniu krajského súdu chýba podľa obvinenej vyčerpávajúce odôvodnenie, pričom v tejto súvislosti poukázala na judikáтуру Ústavného súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, pričom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam.

V súdnom konaní sa podľa obvinenej postupovalo v rozpore s § 2 ods. 12 Trestného poriadku, keď súd pri hodnotení dôkazov nepostupoval so starostlivým uvážením všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne.

V súlade s vyššie uvedeným obvinená navrhla, aby dovolací súd podľa § 386 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 14. novembra 2018 sp. zn. 2To/47/2018, bol porušený zákon v konkrétnych príslušných ustanoveniach, aby dovolací súd uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 14. novembra 2018, sp. zn. 2To/47/2018, zrušil a vec znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvinenej sa podaním z 23. mája 2019 vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Martin (ďalej len „prokurátor“), ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že z obsahu dovolania obvinenej U. X. nevyplývajú také skutočnosti, z ktorých by bolo možné prijať záver o tom, že u nej bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, že rozhodnutie bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom a že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Tvrdenia obvinenej, ktorými

odôvodňuje existenciu ňou uvádzaných dôvodov dovolania podľa prokurátora nenapĺňajú ňou uvádzané dovolacie dôvody a preto ich prokurátor považuje za irelevantné.

S poukazom na uvedené prokurátor navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, uznesením na neverejnom zasadnutí, bez preskúmania veci, dovolanie obvinenej odmietol. Právoplatný rozsudok Okresného súdu Martin z 23. januára 2018, sp. zn. 13T/56/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo 14. novembra 2018, sp. zn. 2To/47/2018, považuje prokurátor za zákonný a spravodlivý.

K dovolaniu obvinenej sa podaním z 30. mája 2019 vyjadril aj poškodený G. U. prostredníctvom svojho splnomocnenca JUDr. Ľubomíra Ivana. Vo svojom vyjadrení poškodený uviedol, že dovolanie obvinenej považuje v celom rozsahu za nedôvodné, keďže v ňom tvrdí prakticky totožné nepravdivé a zavádzajúce skutočnosti, ktoré uvádzala tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred prvostupňovým a odvolacím súdom, pričom so všetkými ňou uvádzanými skutočnosťami sa už konajúce súdy vysporiadali.

Vo vzťahu k zraneniam, ktoré poškodený pri dopravnej nehode utrpel, poškodený uviedol, že v priebehu prípravného konania, ako aj hlavného pojednávania sa k otázke jeho zranení vyjadrovali viacerí lekári, pričom z ich vyjadrení jednoznačne vyplýva, že špecifiká týchto zranení nebolo možné zistiť vyšetreniami, ktoré poškodený absolvoval po nehode v nemocnici v Martine. V tom čase totiž bolo v nemocnici veľa ľudí, navyše, lekári sa venovali najmä obvinenej a poškodenému vykonali len vyšetrenia zamerané na vylúčenie možnosti, že by bol v priamom ohrození života. Zdravotný stav poškodeného bol podľa jeho názoru zrejmý z jeho výpovede, výpovede jeho brata, ako aj z iných dôkazov vykonaných počas konania. Vo vzťahu k užitiu lieku, ktorý mal podľa obhajoby ovplyvňovať jeho schopnosť riadiť motorové vozidlo obvinený uviedol, že jeho lekár mu tento liek riadne predpísal najmä pre to, že takéto účinky nemá, pričom v čase nehody poškodený tento liek užíval už dlhší čas.

Vo vzťahu k hypotéze obhajoby o tom, že pred samotnou dopravnou nehodou mal poškodený prechádzať cez šikmé rovnobežné čiary tento uviedol, že zo žiadneho vykonaného dôkazu nevyplývajú ani náznaky o takomto jeho údajnom manévri. Obhajoba pritom poukázala len na výpoveď znalca, ktorý na hlavnom pojednávaní na položenú otázku odpovedal, že nie je možné jednoznačne vylúčiť, že poškodený sa pohyboval v čase pred zrážkou v neurčenej vzdialenosti cez šikmé rovnobežné čiary. Takáto odpoveď znalca je podľa poškodeného samozrejma, pretože naozaj nie je možné z jeho pohľadu túto hypotézu vyvrátiť ani potvrdiť a nebolo ju možné ani nijako skúmať. Dôležité podľa poškodeného je však konštatovanie znalca o tom, že v čase (a nie bezprostrednom) sa poškodený so svojím vozidlom držal vo svojom pruhu a dodržiaval maximálnu povolenú rýchlosť. Bez ohľadu na vykonané dokazovanie je podľa poškodeného najdôležitejším a najobjektívnejším dôkazom samotné postavenie vozidiel po nehode, pričom vozidlo poškodeného bolo vo svojom jazdnom pruhu, v ktorom došlo aj k samotnej zrážke a vozidlo obvinenej doňho vrazilo z boku. Podľa poškodeného je tak zrejmé, že obvinená nedodržiava dopravné predpisy a nedala mu prednosť v jazde, čím spôsobila závažnú dopravnú nehodu a vážne zranenia tak poškodenému, ako aj sebe. Napriek tomu sa však obvinená počas celého konania intenzívne bránila a trestné konanie zdržovala, čím poškodenému okrem iného mimoriadne sťažila uplatnenie utrpenej škody, ktorú do dnešného dňa nemá v celosti vyplatenú napriek tomu, že od nehody už uplynuli viac ako tri roky.

Vo vzťahu k obvinenou namietaným nedostatkom rozsudku prvostupňového súdu poškodený uviedol, že obhajoba síce na jednej strane spochybňuje jeho vierohodnosť, avšak na strane druhej sama opiera obhajobu obvinenej o svedecké výpovede osôb z okruhu jej blízkeho. Hypotézu obhajoby o tom, že vozidlo poškodeného sa v čase nehody malo nachádzať na šikmých rovnobežných čiarach vyvracia podľa názoru poškodeného okrem znaleckého posudku aj samotná výpoveď poškodennej, ktorá tvrdí, že pri vjazde do križovatky videla len svetlá v opačnom jazdnom pruhu, t. j. podľa jej slov sa nikde inde vozidlá nenachádzali. Túto hypotézu vyvracia podľa poškodeného aj postavenie vozidiel po nehode. Už v konaní pred prvostupňovým súdom obvinená podľa názoru poškodeného sama seba usvedčuje zo zavinenia dopravnej nehody, keď podľa vlastných slov videla prichádzajúce nákladné auto v protismere, avšak napriek tomu sa rozhodla cez križovatku prejsť, čím nedala prednosť v jazde už samotnému

nákladnému autu, ktoré sa tam podľa jej slov malo nachádzať. Konajúce sudy pritom podľa názoru poškodeného správne vyhodnotili výpovede svedkov M. a V., keď svedkovia počas svojich výpovedí najmä na hlavnom pojednávaní uvádzali veľmi nepresvedčivé a často až protichodné výroky. Svedok M. uviedol, že od momentu, kedy údajne začalo vozidlo tmavšej farby predbiehať kamión do zrážky uplynulo max. 5 sekúnd, čo prakticky nie je možné. Svedok V. na druhej strane jemu neznámu osobu obvinenej oslovil slovami „U., žiješ?“ a pod.

Podľa názoru poškodeného si samotná obhajoba nevedela predstaviť priebeh ňou navrhovaného dokazovania, keď na otázky súdu a zástupcov poškodeného uviedla, že žiada cez príslušné dopravné inšpektoráty podľa značiek vozidiel zistiť vlastníkov motorových vozidiel, ktoré vo vymedzenom čase prechádzali cez miesto nehody v oboch smeroch. Na dotvorenie absurdity tohto návrhu poškodený uviedol, že išlo o 112 motorových vozidiel z rôznych okresov Slovenskej republiky, ako aj zo zahraničia. Vzhľadom na odstup času už v tej dobe mohli mať viaceré vozidlá zmenené značky, nehovoriac o tom, že výsluchom 112 vlastníkov motorových vozidiel by zrejme bolo vo väčšine prípadov zistené, že to aj tak nie sú osoby, ktoré reálne viedli svoje motorové vozidlá v čase nehody.

Vo vzťahu k obhajobou navrhovanej rekonštrukcii a vyšetrovaciemu pokusu poškodený uviedol, že z návrhu na vykonanie týchto dôkazov si dokáže vyvodiť len to, že obhajoba zrejme chcela, aby súd zabezpečil dve zhodné motorové vozidlá ako tie, ktoré viedol poškodený a obvinená a následne zabezpečil dvoch dobrovoľníkov, ktorí by vykonali zrážku v mieste, v ktorom sa nehoda udiala. Podľa poškodeného je zrejme, prečo súd tieto dôkazy nevykonal, keď už nie z iných dôvodov, tak preto, že veľkou neznámou bolo to, či sa vôbec pri nehode nachádzalo nejaké nákladné vozidlo (ktoré obhajoba žiadala do pokusu a do rekonštrukcie zapojiť), jeho veľkosť, rýchlosť s akou sa pohybovalo a pod.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti poškodený považoval dovolanie obvinenej len za ďalšie podobné obštrukcie, akými sa prezentovala počas celého konania, čo malo za následok neúmernú dĺžku trestného konania. Dovolanie obvinenej považuje poškodený za absolútne nedôvodné a z tohto dôvodu považuje dovolaním napadnuté uznesenie za správne a spravodlivé.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 23. augusta 2019.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinená pred podaním dovolania využila svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejme, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Zároveň je potrebné poukázať na to, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom

uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120, roč. 2012)

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Pod tento dovolací dôvod možno podradiť dovoláciu námietku obvinenej týkajúcu sa nevykonania ňou navrhnutých dôkazov. Vo vzťahu k tejto dovolacej námietke je potom potrebné uviesť, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vyžaduje, aby bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Nie je ním len všeobecné právo obvineného zvoliť si obhajcu a radiť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní a súdom (§ 34 Trestného poriadku), ale aj právo na navrhovanie dôkazov priamo obvineným alebo prostredníctvom obhajcu (§ 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Trestného poriadku). Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (272 ods. 3 Trestného poriadku), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku) (uznesenie najvyššieho súdu zo 14. januára 2014, sp. zn. 2 Tdo 1/2014, uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 116, roč. 2014).

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že obvinená U. X. predložila podaním z 2. marca 2017 prostredníctvom svojho obhajcu návrhy na doplnenie dokazovania (č. l. 341-346 spisu) a doplnenie dokazovania navrhovala aj na hlavnom pojednávaní konanom dňa 23. januára 2018 (č. l. 477 spisu). Časť ňou navrhovaných dôkazov bola na hlavnom pojednávaní vykonaná a zvyšné návrhy obhajoby na vykonanie ďalších dôkazov v danej veci boli na hlavnom pojednávaní 23. januára 2018 podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietnuté. V odôvodnení svojho rozsudku prvostupňový súd vo vzťahu k odmietnutiu návrhov na doplnenie dokazovania uviedol: „Obhajca navrhol doplniť dokazovanie o vyšetrovací pokus, rekonštrukciu, previerku výpovede svedka R. M., modelovú situáciu ohľadom prípadného predbiehania kamióna poškodeným a či sa vozidlo poškodeného mohlo nachádzať v rozhodnom čase na šikmých rovnobežných čiarach a či mohol svedok M. vidieť a rozpoznať z ním uvádzanej vzdialenosti vozidlo a náraz zaregistrovať asi 5 sekúnd po údajnom začatí predbiehacieho manévru, ktoré obhajca navrhoval vykonať „pri poveternostných, časových, rozhládových a ostatných podmienkach tak, aby to zodpovedalo času, keď došlo k dopravnej nehode, s vozidlami typovo zhodnými, s rovnakým rokom výroby, prípadne ak by nebolo možné zabezpečiť zodpovedajúce vozidlo Fiat Tipo s vozidlom s podobnými rozmermi ako aj hmotnosťou“, s ďalším návrhom vykonať dopyt na všetkých mobilných operátorov v Slovenskej republike a zistiť, či v čase dopravnej nehody nevykonával poškodený hovor na mobilnom zariadení, tiež pribrať znalca z odvetvia farmácia na spresnenia vplyvu lieku Amlopin na vedenie motorového vozidla poškodeným, ako i dopytovať príslušné dopravné inšpektoráty a zisťovať, ktoré z vozidiel na zozname NDS podľa ev. č. sú nákladnými vozidlami, zodpovedajú popisu svedeckých výpovedí, kto viedol takéto vozidlo v rozhodnom čase, vykonať výsluch týchto vodičov k priebehu dopravnej nehody so zameraním sa aj na to, či tesne pred touto dopravnou nehodou poškodený predbiehal takéto vozidlo po šikmých rovnobežných čiarach, s následne obhajcom navrhnutou úpravou doplniť dokazovanie i o smer opačný a vypočítanie vodičov všetkých vozidiel okolo prechádzajúcich - súd tieto návrhy podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol s poukazom najmä na to, že ide o zisťovanie okolností, ktoré boli bez akýchkoľvek pochybností už zistené inými dôkazmi (objektívne závery znaleckých posudkov či odborných vyjadrení, ako i výpoveďou priameho svedka dopravnej nehody - poškodeného) a tiež z dôvodu, že sa sčasti jednalo o návrhy objasňovať okolnosti pre rozhodnutie nepodstatné. Súd opakuje, že nezistil žiadne okolnosti spochybňujúce nestrannosť či odbornosť do konania pribratých znalcov a ich znalecké závery. Zo spôsobu prednesu návrhu na vykonanie ďalších dôkazov obhajcom je možné konštatovať, že obhajoba

sama ani nemala reálnu technickú či odbornú predstavu o vykonaní nimi navrhnutých dôkazov, keď napríklad oznámenie údajov od mobilných operátorov nebolo možné vôbec žiadať, a to s prihliadnutím na znenie § 116 Trestného poriadku (vyšetrovaný trestný čin je nedbanlivostným prečinom). Navyše domnienka, že mal poškodený v čase dopravnej nehody telefonovať nebola ničím podložená, jeho vozidlo malo byť vybavené integrovaným systémom handsfree, pričom poškodený tvrdil, že vôbec mobilný telefón nepoužíval a súd nevidel dôvod, prečo by mal toto jeho tvrdenie spochybňovať, keďže nebolo preukázané, že by dopravnú nehodu poškodený zaviniel. Pokiaľ obhajoba poukazovala na prípadné vedľajšie účinky po použití lieku Amlopin zo strany poškodeného, súd sa s obsahom príbalového letáku, v ktorom sa uvádza, že uvedený liek môže ovplyvniť schopnosť vedenia vozidla, no len ak dotýčny po požití cíti problémy, dôsledne oboznámil. V danom prípade poškodený liek už užíval dlhší čas a užíval ho bez problémov. Znalecké dokazovanie v tomto smere by bolo podľa názoru súdu nadbytočné. Na druhú stranu je možné v tejto súvislosti uviesť aj tú skutočnosť, že obžalovaná v deň dopravnej nehody bola po nočnej službe, kde mohla celkom objektívne pociťovať únavu po celonočnej práci. Pokiaľ zo strany Národnej diaľničnej spoločnosti bol predložený na žiadosť obhajoby súpis áut, ktoré v tom čase predmetným úsekom cesty prechádzali, nebolo reálne zisťovať, ktoré konkrétne auto v danom čase dopravnú nehodu sledovalo - vykonanie takéhoto dôkazu nebolo efektívne, hospodárne, obzvlášť za situácie, keď bol riadne vyhotovený znalecký posudok, o ktorom súd nemal žiadne pochybnosti. Ani zo strany obhajoby neboli produkované také námietky voči vypracovanému znaleckému posudku z odvetvia cestná doprava, ktoré by spochybnili zistené závery tohto znaleckého posudku. Súd sa nestotožnil s tvrdením obhajoby, že v danom prípade mal byť priebeh dopravnej nehody výnimočný a bolo by potrebné preskúmať znalecký posudok Ing. M. zo strany ústavu. Pokiaľ obhajca navrhoval rekonštrukciu, vyšetrovací pokus či previerku výpovede svedka M., je potrebné uviesť, že z daných dôkazov by súd nezistil viac a presnejšie informácie, aké mu boli poskytnuté už zo záverov znaleckého posudku Ing. M..

Z uvedeného je zrejmé, že prvostupňový súd sa návrhmi obvinenej na doplnenie dokazovania vysporiadal a ich odmietnutie vo svojom rozhodnutí aj dostatočným spôsobom odôvodnil.

Možno preto konštatovať, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Aj napriek skutočnosti, že obvinená tento dovolací dôvod v podanom dovolaní označila, do jeho rámca nespadá žiadna z ňou uvádzaných dovolacích námietok. Z tohto dôvodu možno konštatovať, že ani tento dovolací dôvod v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a síce, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietkať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky

pod č. 47, roč. 2014 - II.).

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (porovnaj rozsudok najvyššieho súdu z 22. januára 2008, sp. zn. 2 Tdo 46/2007, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2008).

Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné uviesť, že dovolacie námietky obvinenej, uvedené v podanom dovolaní, týkajúce sa pochybností o príčinnej súvislosti medzi dopravnou nehodou a vznikom zranení poškodeného, nedostatkov znaleckého posudku, neunesenia dôkazného bremena prokurátorom a nedostatočného zistenia skutkového stavu sú námietkami skutkovými, t. j. vzťahujú sa k správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu, ktorý však dovolací súd pri dovolaní podanom obvinenou nemôže v zmysle § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku skúmať ani meniť. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je skutkový prieskum dovolacím súdom vylúčený, vzhľadom na zákaz skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou]. Skutkový prieskum by bol v dovolacom konaní možný len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dovolacej námietke obvinenej týkajúcej sa nezohľadnenia § 10 ods. 2 Trestného zákona vzhľadom na nepatrnú závažnosť skutku, s poukazom na mieru zavinenia dopravnej nehody tvoriacej predmet obžaloby zo strany poškodeného, najvyšší súd opätovne dáva do pozornosti znenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, v zmysle ktorého „dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.“ Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že obvinená v rámci tohto dovolacieho dôvodu môže účinne namietať len to, že konajúcimi súdmi bolo použité hmotnoprávne ustanovenie, ktoré použité byť nemalo. Opačný prípad (teda nepoužitie hmotnoprávneho ustanovenia, ktoré podľa obvinenej použité malo byť) v rámci tohto dovolacieho dôvodu nemožno účinne namietať.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Hoci obvinená v podanom dovolaní tento dovolací dôvod neuplatnila, obsahovo doň spadá jej dovolacia námietka týkajúca sa nesplnenia podmienok pre uloženie trestu zákazu činnosti, a to s poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 46/2010, prijaté 14. júna 2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 5, roč. 2011, v zmysle ktorého „pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstáť v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste nepadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku.“

Podľa § 61 ods. 1 Trestného zákona trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis.

Podľa § 61 ods. 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou.

Obvinenej U. X. bol za prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s použitím § 138 písm. h) Trestného zákona, ktorý spáchala v súvislosti s vedením motorového vozidla, uložený podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu na dva roky. Trest zákazu činnosti jej bol teda uložený v zákonom stanovenej výmere a na základe toho, že prečinu ublíženia na zdraví sa dopustila v súvislosti s vedením motorového vozidla. V predmetnej veci tak boli splnené všetky zákonné podmienky na uloženie trestu zákazu činnosti obvinenej a z tohto dôvodu nemožno konštatovať ani naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Napokon, pokiaľ obvinená v podanom dovolaní namietala nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, najvyšší súd jej dáva do pozornosti § 371 ods. 7 Trestného poriadku, v zmysle ktorého dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i), písm. h) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvinenej U. X.Č. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.